

tilfælde skulle der være et absolut maksimum. Der kunne endvidere være tale om fælles aftaler om sammensætningen af nationale militærprogrammer indenfor disse rammer.

Acheson slog fast som forslagets formål, at styrkerne altid burde være tilstrækkelige til forsvar, men ikke til angreb. Forslaget burde drøftes snarest. Når man var blevet enig om en sådan begrænsning af rustningerne, kunne arbejdet med at bekæmpe nøden i verden virkelig fremmes.

Sovjetunionens udenrigsminister Vishinskij kom i sin tale med en række angreb på Atlantpagtunionen i anledning af dens politik i Europa og i Korea, som han fandt var af ren aggressiv karakter, og han bebrejdede forsamlingen, at den ikke havde fulgt de muligheder for fred, som Sovjetunionen havde anvist under 5. forsamling. Han erklærede, at begæret efter nye krigsavance var den herskende tanke i de monopolistiske kredse, der gjorde De Forenede Nationer til redskab for krigen. I anledning af den nyligt fremsatte tremagtserklæring og udenrigsminister Achesons tale udtalte han, at atomkontrollen var en parodi, og at det eneste formålstjenlige ville være et forbud mod atomvåbnene. Han fremhævede, at Sovjetunionens udenrigspolitik var en fredspolitik, og at han fandt det på tide, at de 5 store magter afsluttede den fredspagt, som Sovjetunionen i årevis havde efterlyst, og sluttede med at foreslå en resolution, hvorved 1) plenarforsamlingen skulle erklære det for uforeneligt med medlemskab i De Forenede Nationer at deltage i Atlantpagten og at oprette land-, sø- og luftbaser på andre staters område, 2) alle deltagere i militæroperationer i Korea straks skulle indstille fjendtlighederne og trække sig tilbage til den 38. breddegrad og inden 3 måneder helt forlade Korea, 3) der skulle indkaldes en verdenskonference af samtlige stater inden den 1. juni 1952 for at overveje en effektiv nedsættelse af rustningerne og af forbud mod atomvåbnene, og endeligt 4) plenarforsamlingen skulle opfordre de 5 stormagter til at afslutte en fredspagt samt an-

mode alle andre stater om at slutte sig til den.

Den britiske udenrigsminister Eden omtalte under mødet den 12. november den forandring til det værre, som forholdene var undergået siden 1945, og fremhævede, hvorledes det var overbevisningen om, at nationerne burde respektere og opretholde en international autoritet, der i 1945 havde ført ham til at støtte oprettelsen af De Forenede Nationer. Denne organisation var stadig et tjenligt instrument til løsningen af mange bestående vanskeligheder. Men hertil krævedes harmoni, og han fandt det nedslående, at de tre store nationers afrustningsforslag var blevet mødt med hån fra russisk side. Han afviste beskyldningerne for krigsmageri som fantastiske og opfordrede til at ophøre med grovheder og i stedet for behandle de alvorlige problemer lidenskabsløst. Mr. Eden forsvarede Atlantpagten som stemmende med pagtens art. 51 og som et forsøg på at genoprette balancen til fredens bevarelse. Han fremhævede, at traktater er hellige og bindende, og at de, der nyder godt af kollektiv sikkerhed, også må påtage sig de deraf følgende forpligtelser, Frankrig, USA og Storbritannien ville fastholde deres nedrustningsforslag, og han opfordrede forsamlingen til at studere dem og fremhævede de betydningsfulde nye sider derved: at kontrolsystemet med rustningerne skulle være progressivt og begynde med de mindre vigtige våbenarter, at der skulle opnås enighed om bestemte kriterier for rustningsbegrænsningen, og at atomvåbnene skulle omfattes af kontrolsystemet. Dette sidste burde påskønnes af Sovjetdelegationen.

Overfor kritikken af, at forslaget var kædet sammen med løsningen af politiske spørgsmål, indrømmede han, at dette vel var tilfældet, men at det netop var en realistisk indstilling, at en virkelig afrustning kun kunne ske gradvis sammen med en afspænding og en løsning af påtrængende politiske tvistigheder.

Han gik derefter over til at omtale andre forhold, hvor forsamlingen kunne arbejde